

Május Elsejei Felvonulás

Ez a kép 1957-ben a május 1-jei felvonuláson készült. A körülöttem álló lányok mind a Kézműipari Szövetkezetben voltak kolléganőim. Ez egy nagyon jó alkalom volt, jól éreztük magunkat, nevettünk, élveztünk mindent. A felszabadulás után a Joint varrodában kitanultam varrónőnek. Amikor 1949-ben indult a Népruházati Szövetkezet az Akácfa utcában, ott helyezkedtem el. 1954-ig dolgoztam ott, akkor átcsaltak a Kézműhöz [ruhaipari vállalat], ahol a nyugdíjazásomig voltam. Összesen két munkahelyem volt, 35 évet töltöttem egy helyen. Negyven évet dolgoztam. Nagyon nehéz munka volt, sokat jártunk vidékre, nagy csomagokat kellett cipelni, úgyhogy az ízületeimet nemcsak a 1944-es megpróbáltatások tették tönkre a téglagyárral, ahol nyerstéglán ültünk kilenc napig meg egyebek. Amikor átléptem a Kézműhöz, bizalmi lettem, és a nyugdíjazásomig szb-tag [szakszervezeti bizottság] és bizalmi is voltam. Két évig tanultam a szakszervezetben jogot, és

meősiskolát meg több egyéves, másfél éves, kétéves iskolát végeztem. Ha összeszámolom, akkor annyit tanultam, mintha leérettségiztem volna. Nem akartam sehova se csapódni. Szimpatizáltam ugyan a kommunista párttal, de csak kívülállóként. Mégiscsak egy baloldali párt volt, és miután az oroszok szabadítottak föl minket, érthető is, hogy miért mentek oda sokan. 1956-ban rám mutogattak, hogy engem is le kéne csukni meg agyon kéne lőni [a vállalati bizalmi funkció és az szb-tagság miatt], és még ráadásul zsidó is vagyok. De azt se tudom, ki volt az illető. Úgyhogy szép csöndesen lapítottam az életben. Én az utcán úgy közlekedtem, a mai napig is, hogy a saját anyám is elmehetett mellettem, és a saját anyám mellett is elmentem az utcán. Soha senkire nem néztem rá.